

Calgarský potlach.

Myšlenka opět udělat potlach tento rok se zrodila v Jerryho hlavě v létě. Zůstalo nás jen pár a čím dál tím starších a s různými neduhy, ale Jerrymu to nedalo, má to trampství v duši od mládí a tak v létě začal přemýšlet a hlavně pracovat na realizaci 26. potlachu TPHB. Pro ty co nevědí co tato zkratka znamená (měli jsme hodně dotazů na potlachu), naše osada se jmenuje Trampská Podzimní Hovnová Brigáda. Požádám našeho šerifa Dana, aby nám o jejím vzniku napsal. Jerry nařezal placky a umělecká duše Mařenka se ujala malování. Já jsem jí nadávala, at' placky maluje všechny stejně, že pak lidi nevědí kterou si vybrat, ale ona mě odbyla s tím, že je to nudné malovat jedno a to samé, měla s tím hodně práce, dělala na tom přes celé léto, je to také taková trampská duše. Vítek pomohl placky navazovat a lakovat. Asi měsíc před potlachem se Jerry rozhodl, že bude muset jet dělat dřevo, protože je nás málo a nezvládl by všechno za jeden weekend, speciálně dřevo, které se musí vozit zezhora od cesty. Měl to naplánované tak, že si na weekend v Goldenu půjčí truck a pár lidí mu mělo jet pomoci. Odpoledne ve čtvrtek nám z půjčovny (mimo jiné jediné v Goldenu) zavolali, že mají jen jeden truck a někdo si ho ještě nechává týden a tak že ho nemůžeme mít. Co teď? Jerry zavola Vlastíkovi a zeptal se jestli by si od něho mohl půjčit Pepy Kuly van, který tu Pepa nechal, když se vrátil zpátky do České Republiky. Vlastík mu ho půjčil a tak se všichni domluvili, no všichni, Jožin, Hanka, Vítek a Charlie z Revelstoku, že se sejdou na Bush River. Jerry odejel v pátek a já jsem jenom doufala, že tam bude někdo s ním, protože od té doby co jsme chodili na Celosvětovém potlachu mezi Valenciennes River camp a potlachovištěm a když jsem viděla okolo stromy označené medvědy, tak mě nebylo do smíchu a nechtěla jsem, aby tam byl Jerry sám. Sjeli se tam všichni, ale neobešlo se to opět bez rozbitých pneumatik. Jožin rozbil pneumatiku a když dal auto na hever, tak zvedák mu sjel a udělal díru do nádrže a vyteklo asi 100 litrů benzínu. Van byl už starý a tak se Jožin rozhodl jet zpátky do Goldenu s Charliem, rentovat si auto a zařídit odtahovou službu na vrakoviště. Tak se stalo, ještě po něm chtěli zaplatit 300 dolarů, což jim Charlie hbitě vymluvil a tak to nakonec

odtáhli zadarmo, mají z toho stejně zisk za prodání součástek. Kluci pak dělali dřevo, bylo to únavné, ale zvládli to všichni na jedničku, Hanka se starala o jejich žaludky a večer prožili při písničkách. Týden před potlachem si vzal Jerry dovolenou a v neděli odjel na potlachoviště. Útěchou bylo, že druhý den tam měl dojet Dědek s Honzíkem a tak jsem se alespoň nebála celou dobu, že tam bude sám. Bylo jim tam určitě dobře, vařili si samé dobroty. Honzík postavil hranici a Jerry teepee, ještě museli přidělat jednu fůru dřeva, protože noci byly chladné a měli strach, aby dřevo vydrželo.

Já jsem jela malým autem z Calgary ve čtvrtek odpoledne a měla jsem se setkat se Satanem v kempu Waitabit Creek hned na kraji Donald Road. Když jsem řekla Jerrymu, že pojedou se Satanem, tak řekl: "no konečně tě vezme čert", doufám, že to myslel z legrace! Vyjela jsem z Calgary v 1 hodinu odpoledne a jela jsem blizzardem až na Lake Louise, zavěslila jsem se za truck, abych vůbec viděla na cestu. Jak jsem přešla Lake Louise tak se rozsvítilo sluníčko a po sněhu ani památky. Potkala jsem se se Satanem a dorazili jsme na potlachoviště ještě před setměním. Jerry měl postaven náš Pioneer tent a bylo tam příjemné teplo. Vykládali jsme dlouho do noci a nechtělo se nám jít spát. Druhý den v pátek se začali sjíždět kamarádi. Večer jsme udělali oheň vzadu u spadlého srubu, protože to bylo v zavětrí a bylo tam tepleji. Hrál a zpívalo se až do ranních hodin.

V sobotu kluci ještě přidělali fůru dřeva, přijelo plno lidí opět z rozbitými pneumatikama, ovšem nejlepší byl Petár, který nedostal pozvánku a nevěděl, že se kilometry už nepočítají z Goldenu, ale od začátku Donald Road a tak jel a jel, až dojel na 98. kilometr a tam se mu to vůbec nezdálo, cesta tam končila, tak šel ještě kus pěšky a pak mu došlo, že tam to není, tak se vrátil. Konečně nás našel, ale zajel si pěkný kus cesty. Kluci ze všech koutů pomohli nacpat hranici roštím a upravili klády na sedění a konečně bylo vše připraveno.

Počasi nám přálo, v noci byla zima, někdo říkal, že -10C, já jsem měla vodu v kýblich před stanem a ráno jsem do ledu musela pěkně tlouct hrnečkem, abych si mohla nabrat vodu na kafe.

O vnitřní zahřívání celého tábora se zasloužil Žrout na jedničku, jeho svažené ostružinové víno nemělo chybu a ještě dneska cítím jeho chuť. Odpoledne jsem oběhla tábor, kdo se přihlásí na souteže a vybrala si porotu. V porotě byli Satan z Vancouveru, Ivan ze Slocan Park, Sally z Calgary a Argentina ze Seattle. Argentinu jsem chodila kontrolovat

během odpoledne, jestli ho někdo nepodplácí alkoholem, ale bral svoji roli velice vážně. Jedinou chybu měl tu, že chtěl aby všichni dostali cenu!

Potlachový oheň byl zahájen již tradiční písničkou Obláčku bílý, tentokrát v původním obsazení jako před lety, Sally, Dan a já. Oheň jako vždy zapálili trapér Whisky a Indiánka Lenka, Lenka nám dokonce předvedla Indiánské tance před teepee. Potlach zahájil Jerry, vlajku nám vytáhl kamarád Jirka na návštěvě z České Republiky. Pak převzal vedení náš šerif Dan a nastaly soutěže. Kamarádi a kamarádky zpívali mnoho pěkných písniček a bylo těžké se rozhodnout o místech. Porotě trvalo dlouhou dobu než se usnesla, ale ocenění bylo férové.

V jednotlivcích

1. Šolim
2. Baron
3. Hugo
4. Cwak

Ve dvojkách:

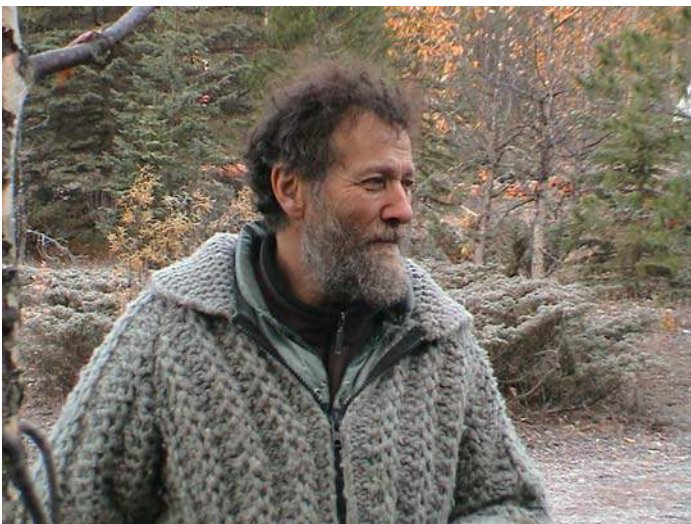
1. Pavla & Fony
2. Aleš & Cwak
3. Světlana & Tom

Ve sborech:

1. Vostrouši (Áda s dětmi)
2. Posběrky
3. Zelenáči

Celou noc nám topil Křeček z Vancouver a opět na jedničku, všichni jsme se dobře ohřáli. Druhý den měl být šestiboj a volejbal, ale s přibývajícím léty přibývají neuhy a tak nikdo o to neměl zájem a omladiny tam moc nebylo.

V neděli pár lidí odjelo, ale stále to tam zůstala většina. Večer jel Dlouhý Jirka s Martinem na objíždku a když se vrátil, tak nám řekli, že Martin viděl dole u mostu tři "silver tip grizzly" s mladým, jak se krmili rybama. Nevěnovali jsme tomu moc pozornost a sesedli jsme se kolem

ohýnku, kde se střídala písnička za písničkou od všech osad. Baron běhal od jedné osady k druhé a rozpoutal debatu o tom co je a není trampská písnička. To je polemika na delší povídání a tak já raději dokončím povídání o našem potlachu. Šla jsem spát po druhé hodině ranní a skoro hned jsem upadla do spánku. Netrvalo však dlouho a přesně ve 4 hodiny ráno, když byla stále ještě tma, mě vzbudil rámus v podobě startování aut a ježdění aut sem a tam. Nevěděla jsem co se děje a myslela jsem si, že většina kamarádů už jedou domů a nemohou vyjet kopeček nahoru na hlavní cestu. Nedalo mě to a vylezla jsem s teplého spacáku, abych se podívala, proč je venku takovej rámus. To co následovalo potom byl zážitek, na který se těžko zapomíná a který bych vám ráda popsala tak, jak jsem ho slyšela od ostatních kamarádů. Dlouhý Jirka to měl, jak se říká, z první ruky a tak to jsme to od něj slyšeli. Říká Dlouhý Jirka:

Šel jsem spát, když zábava byla ještě v plném proudu, asi kolem 2. hodiny ranní. Asi kolem 4. hodiny, kdy byla ještě tma, mě probudil řev kamaráda Lupina, který měl postavený teepee asi tak 40 metrů od mého stanu. Vyletěl jsem ze stanu a viděl jsem Lupina, jak líta bosýma nohama po té zmrzlé trávě a hlasem, který byl 10x silnější než normálně řval "MEDVĚDI – MEDVĚDI". Oči měl vytřeštěný a já jsem měl dojem, že měl strašnej sen. Netrvalo dlouho a věděl jsem, že to není sranda, že měl opravdu návštěvu dvou medvědů, medvědicí s mladým. Akorát si Lupino neuvědomil, že si tu návštěvu zařídil sám. Večer si uvařil gulášek a nechal si ho v *kotlíku* před teepee vychladnout do rána,

aby měl dobrou snídani. No a tak jsme zjistili, že guláš "alá Lupino" už v kotlíku není a pes obranář ani neštěknul, byl zalezlejší ve spacáku a hrál mrtvého brouka. Vzbudil se také kamarád Charlie, který také spal nedaleko ve stanu a po poradě co by se dalo dělat jsem klukům řekl, ať rozdělají oheň, guláš že už stejně není a ať jdou spát. Šel jsem zpátky do stanu, zalezl do spacáku a v duchu jsem zviděl mému synovi Martinovi jeho zdravý spánek, že ho ani medvědi nepřiměli k tomu, aby vylezl ze spacáku. Pro strýčka příhodu jsem si dal pušku vedle sebe a zavřel oči. Netrvalo však dlouho a ozvalo se troubení aut a protáčení pneumatik. Připadal jsem si jako na Matějský pouti a také mi bylo jasné, že medvědi se nespokojili jenom s gulášem a nejspíš hledají nějaký ten malý přídavek. Další na řadě byl kamarád Áda z Edmontonu, který spal ve svém minivanu a díky bohu jeho děti tu noc byly pozvány na přespaní k Jožinovi do campu. Říkal, že ho probudil zvuk někoho, kdo chodí kolem auta a není to zrovna opilej kamarád. Když v tom se to něco a to už věděl že je to medvěd otřelo o auto, které se pěkně zakolébalo. To však nebylo všechno, medvěd se posadil na bobek a funěl Ádovi do pootevřeného okýnka. Ádova reakce byla okamžitě rosvícení světla v autě, zjištění, že to není černý medvěd, ale grizzly s mladým a potom už jenom troubil a snažil se zvukem odehnat nezvané hosty. Medvědicí se tedy odebrali k dalším kamarádům a kde sežrali co se dalo, nebo aspoň rozházeli po okolí. Někteří kamarádi se potom nemuseli tahat domů s **garbagem** a někteří zase přišli o zásoby v ledničce. Na příklad došli až k Johnny Walker's stanu, ten ale musel mít nějaké dobroty v ledničce, protože mu ji celou vyžrali, zatím co Johnny ležel ve stanu a přemítal jak se dostat k pušce, kterou nepředložene

nechal v autě. Ale všechno dopadlo nad očekávání dobře, grizzly mámina s mladým odeslí a nechali tábor dospát spánkem spravedlivých. Ještě malý přídavek, byli tam asi 4 psi a ani jeden z hrdinů neštětknul, asi si popyskovali a dělali že jsou neviditelný, ale kdo by to neudělal před grizzlym? Takže přistě nepodceňovat, garbage spálit co se dá, nebo schovat, ledničky do aut a gulášek spatat anebo také do auta, je to přece jenom Medvědí Polepšovna, všichni to víme!

V pondělí ráno se všichni začali rozjíždět a nastalo smutné loučení, nemám loučení ráda. Ale hrál nás v srdci pocit a vzpomínky na chvíle strávené s kamarády, chvíli kterých je tak málo. Díky za pomocnou ruku kamarádi!

Ahoj Madla

“Trempská Podzimní Hovnová Brigáda.”

Tak nějak si osud s náma zahrál . . .

Stojíme s Kůčou na odbočce do “Údolí Trav”. Kolem nás ještě bílý fleky pozvolna tajícího sněhu a se zájmem sledujeme čerstvé, do bláta vyjeté stopy pneumatik Danova auta. Váháme! A pak padne rozhodnutí. “Půjdem to napřed vomrknout pěšky”. Vyrážíme na zvědy a zastavujeme před velkou louží. “Kudy to vobjedem?” uvažují polohlasně, když tu mě z mého dumání vytrhl poděšený hlas “Kuci, Sasquach... Táhle...” V tom jsem ho taky uviděl, stál mezi stromy, typicky hnědo-rezavý (jak už sasquachi bejvají) a jen bělmo zavile svítících očí mu prosvítalo. Čučel upřeně přímo na nás!

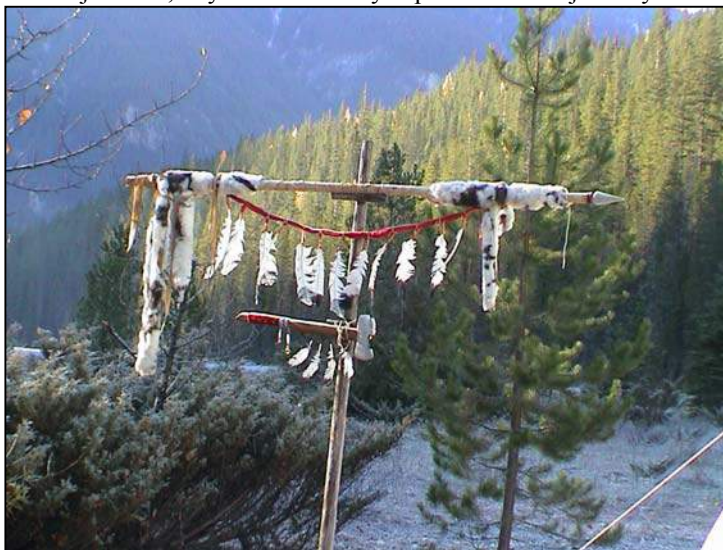
Bájný “Sněžný Muž” Hor Skalistých stál před náma. Nahrbená postava zvyklá prodírat se hustýma lesníma podrostama s prackama sahajícíma až ke kolenům. Náhle se jedna z pracek zvedla v jakési nesrozumitelné gesto, jako by nás chtěl přilákat a v tom jsem zahlédl jakoby v ní držel montpáku od auta. “Sasquach, a ještě k tomu pojízdnej.....a nebo snad i někoho zežral?!” povzdechl jsem. Potom si přešel hřebenem ruky ublácené čelo a povídá: “Jdete zase s křížkem po funuse, vo to nejlepší jste přišli”. “Dvě hodiny jsem heveroval auto než se mi podařilo nasadit řetězy”. “Teď jste mě platný jak vládní vojsko v Itálii!”. “Ježišmarjá vždyť je to Dan”, vyrazím ze sebe a dodávám: “Proč seš celej tak zablácenej?”

“Léčím si tu revma, ty bambale. To víš Piešťany to nejsou, ale jinak je to bahno kvalitní”, vodsekává na to Dan.

Zajeli jsme na jediný suchý flek v okolí s překrásnou vyhlídkou na zasněžené vrcholky Rocky Mountains, kterou nám v zapětí zkazil zablácenej Dan, když zaparkoval svoje ještě zablácenější auto přímo před nás s výrokem: “Šerif musí stát vždycky vpředu! To si pamatujte julinci!”

Z boku auta se začal pozvolna odtrhávat hliněný kvádr a pak z otvoru tak vzniklýho se vyloupla čist'ouňká, růžolící Borůfka – tedy šerifka. “Tak co klucíiii, přijede eště někdo?”

“No asi těžko”, odpovídám, “kromě nás čtyř asi není nikdo takovej blázen, aby na konci zimy v půli května si jel kurýrovat

revma sem do Údolí Trav.”

“Buď nemají revma anebo řetězy,” dodává na to s povzdechem Kůča.

Netrvalo dlouho a mokrej oheň už vesele popraskával a bylo mi lo jak v zahradní restauraci. Seděli jsme na kládě, spokojeně odpočívajíc po chutné krmi, když dorazili ostatní.

“Hele”, zajódlovala radostí Borůfka, “přece se utrhlí”. A tak jsme zase všichni pohromadě. Bylo nám dobře a bylo nas pět a něco.

Měsíc pošilhával z mraků na kluky ladící kytary a na ostatní co ladili grogem hlasivky. Vonící čaj a zvuky laděných kytar dodávaly tajemnou atmosféru Čínske Čajovny.

“Pánové”, zvolal náhle Dan hlasem proroka. “Zdá se, že to jaro udělalo přece jenom určitý progres. Před pár nedělama jsem zůstal viset v zavějích asi tři míle vpředu a zbytek jsem musel odkvačit na běžkách. Dnes jsme jenom míli vod našeho T.P.H.B. campu. Tak počítám, že v brzku už budeme moci zase juchat kolem našeho Tee-Pee. “Taky mě zrovna napadá,” pokračoval dál šerif po řádném doušku grogu, který by méně zkušeného zálesáka převrátil. “Dostal jsem vod Godyho from the land under”....”Klokana”... vpadl mu do řeči Kůča. “Copa klokana, dodávám na to já, ale Jírka, co

přijela nedávno z Austrálie si přivezla sebou papouška. Víš Dane toho bílýho, a představ si, že ho tu prodala za \$1,200.”

“To není možný,” poděsil se Dan, “za tu bílou slepici? Dyk ty mrchy sme vždycky musely vykopat z campoviště, aby jsme si vůbec měli kam sednout. A taky to přece není žádný zvláštní vzácný pták,” dodala chytrá Borůfka. “Co víš?, vmísila se do debaty Madla, třeba umí klejt v australském slengu.”

“Kluci, na tom by se daly vybóchat dobrý love,” rozzářeně dodal Dřevomil, potom co přidal dvě mohutný polena borovic na oheň. Souhra povzbuzenýho tak ohně a stínu dodala ještě lačnějšího výrazu do jeho tváře, když dodal. “Naco pašovat drogy, když se dajó pašovat papouchové!”

No a co bys pašoval do Austrálie ty...snad grizzly, ty řepná hlavo?” vyjízďím na Dřevomila. “To máš úplně stejný ty móko,” brání se on, “rozdíl je jen v tom, že grizzly vždycky vykopajó z campoviště nás.”

“A co tak pašovat Slahomily, dodávám jizlivě.” “To nende,” vyvrací posmutněle Dřevomil po chvíli vážnýho uvažování, “to bych měl trable s celníkama, tam přece alkohol nesmí.”

V tom ale Dan zamával rukama na znamení, že přebírá slovo. “Já jsem vám vlastně chtěl říct, že jsem od Godyho dostal novej nepravidelník Kamaráda, vo kterým se jen tak mimochodem říká, že bude vycházet pravidelně každej měsíc a pak prej mu budou říkat Trampskej Menstruačník, ale to si zatím nechte pro sebe, má se to tutlat.”

Mimo jiný taky Gody píše, že zvědavej národ trampskej se dožaduje vysvětlení, co že to je to Calgarský T.P.H.B.?”

“Jééé, vidíš, eště žes mě připoměl,” rozkřikla se nečekaně Mařenka Toběsetořekne, “já zrovna potřebuju pohnojit zahrádku.”

“Ty musíš taky hned všechno vokecat,” obořil se na ni Kůča. “Víš, že co se tu dnes řekne se zapisuje a pošle se to do Menstruačníku! A tak v tom případě musíme pěkně vod začátku, ať nepoděsíme čtenáře.”

“No já bych Dane začal od tvýho příjezdu do Calgary,” začínám tvořit téma. “Jak jsi posbíral paběrky různě roztroušených trampů a dotáhl’s nás sem do Údolí Trav, kde jsme taky ten samej rok na podzim pořádali náš první potlach – Vítaní Indiánského Léta v Albertě.”

“Tím jsme vlastně zabili dvě mouchy jednou ranou,” dodává Dan s usměvem, “zajedno jsme se zbavili mastnejch, protože těm už je v tý době zima a za druhý ti drsní se pak můžou nerušeně kochat paletou podzimních barev Rocky Mountains bez obav, že někdo si začne na ohni povíkat marshmellows, nebo frankfurťáky.”

“Někdy to ale ten podzim trochu přežene,” zadumaně dodává Jerry, který se doposud zdržoval konverzace – “jako

předloni.....po kotníky ve sněhu a písničky se hrály jenom rychlý, aby kytaristi nenastydli náhlým vychladnutím.”

“Jo tenkrát...” rozvzpomíná se Dan, “jak nám ty zuby jen cvakaly, že jsme se spíš podobali nějaké kaskanětové skupině. Až na Kulu, ten potom co ty svoje falešný zuby ztratil ve sněhu už jenom mlaskal. To byl přeci ten samej rok, co jsme zjistili, že v tomto údolí přežívá trampskej pronásledovatel Kubát, v podobě farmáře ukrajinskýho původu a mezi tramspkou sešlostí známého coby Kubačev.”

“Jak to s tím Kubačevem vůbec tenkrát bylo?” Ptám se zvědavě, abych přiměl Dana k dalšímu vyprávění.

“Nu,” nadechuje se Dan a pokračuje, “voni mu jaksi neseděly ty naše přípravy na potlach, a tak jsme jednoho dne na potlachovišti vobjevily stovky krav, divě obluzující bílou solnou kouli, kterou jim Kubačev vložil přímo doprostřed našeho vohniště. Neuvědomivše si Kubačevovu léčku, vyřítili jsme se na krávy..., ale běda!” Dan opět popil grogu ze žejdlíku a hořkým hlasem pokračoval. “Čím blíž ke kravám, tím se země pod našima nohama stávala jaksi nezemsky kluzká a vůni borovic vystřídalala pronikavejší vůně čerstvých kravinců. Stádo zneklidnělo, ale zatím jakoby v šoku sledovalo blížící se zelenou armádu řvoucích trampů. To právě ‘STAMPEDE’, začalo až po tom, co pár bojovníků už neudrželo rovnováhu na kluzkém terénu a přistálo pod nohama zděšených krav, strhující se sebou i pár vystrašených telat.”

“Kravský vohony se výhruzně zvedly a z pod nich vytryskla jak z ukopnutýho hydrantu nahnědlá řídká kaše, aby se v zápětí na to rozstříkla o záda na zemi se svíjejících trampů. Pak se údolím rozeznělo zoufalé búúúúúú .. a země se rozduňela pod prchajícím stádem.”

“Ty Dane, že tě přerušuju, ale tenkrát jsem si všiml, že ti hnědá barva sluší víc než zelená,” ozval se jizlivě Jerry.

“Já si zase pamatuju na tebe Jerry,” odrazí jeho útok Dan, “jak sis pochvaloval, že ti pěkně drží vlasy i bez brilantýny. A taky jsi říkal, žes je nikdy neměl tak pěkně kaštanový.”

“No to zahánání těch krav nebylo ještě tak těžký,” povzdechl si Kůča, “ale to čištění potlachoviště!”

“Jó,” přidala se Mařenka Toběsetořekne. “Tenkrát jsem si domů vezla hnojiva, že mě potom i hradba povyrostla a sousedi se divili, jaký mám malý rajčata a von to zatím byl rybíz, dodá s pyšným úsměvem.”

“A tak vlastně ironie života s nepředvídatelným dirigentem-osudem” zafilozofoval si Dan, “zaranžovaly, že podlej úskok farmáře Kubačeva byl výsledkem založení ‘Trampskej Podzimní Hovnové Brigády.’” “A jelikož drsní muži severu zbytečně neplýtvají slovy, tak tato zvláštním způsobem poznamenaná skupina lidí vešla do historický kroniky Trampstva co by ‘Tý-Pí-Ejč-Bí’.

Oheň vesele plápolal do vzpomínkama zastřených očí těch, co prošli apocalypstem “Údolí Trav” a jen dunivé žblunkání upíjeného grogu rušilo posvatný ticho rozjímání.

“Kluci, kluci,” ozval se náhle Kula, jehož náhle ticho probralo z dřímot; psala mi Slahomila z Austrálie a že prej máme napsat do “Tramskýho Menstruačníku” něco vo našem T.P.H.B.”

“No a co bys tam tak napsal, ty knedlo”, narazí Dřevomil.

“Jen se neboj, kamaráde” na to sebevědomě odpovídá Kula. “Já bych jim to vysvětlil. Vždyť jde vo hovno, no né?”

“Přesně tak”, povzdechl Kůča a ne jenom vo jedno, ale vo celou řadu hoven. Jeví se to teď přede mnou jako létající talíře”.

V té chvíli mě vypadla tužka z ruky a tak jsem zalovil ve tmě po hrnku horkýho grogu. Dlouho jsem pak ležel a přemýšlel nad názvem “GROG”, ale až k ránu mě to došlo, jak vlastně vznikl.

Ale to už jsem byl “grogý” a tak jsem to zaspal.

Pro "STOPU" zkopirovali a přetiskli z Trampského Menstruačníku "T.P.H.B." Calgarov u Canady..... což je hned tak v pravo, když přijdete do Canady.

Láká někoho život v pouštích Arizony?

Díky za STOPU. Aleši, mohl by jsi, prosím vytisknout následující oznámení? Uprav to jak potřebuješ. (zkrácení?)

Přestěhování Ivana z Arizony do Jizerských hor udělalo konec osadě "Bat Canyon" v Rokli u Sprostáka. Po Ivanovi zůstal rozestavěný kamenný "srub". Po neúspěšném úsilí prodat, co bylo rozestavěno, jsme se rozhodli udělat tuto nabídku:

Tramp odkudkoliv má možnost použití toho, co bylo začato. Někdo přistaví, někdo ne. Trvalý pobyt možný. Detaily od Jerryho Krokodýla telefon 520-762-0221.

Fotky je možno dostat přes internet. Uved' zájem jkubias@hotmail.com

Díky Jerry

* * *

Odešel kamarád Jirka Živný

Narodil se 30.6.1940 a zemřel 19.6.2002, tedy ve věku necelých 62 let.

První srdeční mrtvici měl už před 15 lety a nedávali mu velkou naději na přežití.

Ale Jirka je převezl. Jeho obrovská chuť k životu, oddanost své milované Libce a touha být na všech slezinách kamarádů, dělaly divy.

Asi 3 týdny před jeho smrtí jsem je oba vezla do špitálu na testy. A tak vím, že i pro místní doktory byl lékařským zázrakem.

Většina lidí v jeho zdravotní situaci by změnila životní styl, aby co "nejdéle vydrželi". Ale to nebylo pro Jirku.

Dost kamarádů mu to v dobrém úmyslu zazlívalo. I když mě nebude Jirka chybět o nic méně než ostatním, přesto si myslím, že kdyby se "šetřil" jak by kvůli svému zdraví měl, nebyl by to už ten náš Jirka, který nesměl chybět u žádné legrace.

Jeho oblíbenost se projevila obrovskou účastí 25.6.2002 v kostele v Maple Ridge a na místním hřbitově, kde mu kamarádi zahráli na rozloučenou.

Jirka si svůj odchod do "lepšího" vybral dobře, vedle své Libušky, v přírodě a v kruhu kamarádů.

Podle mně to ale mohl ještě o den odložit, aby mohl oslavit Libky narozeniny a chytit tu vytouženou velkou mořskou rybu.

Ahoj Věra

Poznámky redakce

VCD, SVCD, DVD nebo XSVCD?

Dali jsme se na výrobu trampských video disků a některý z nich se ti může dostat do ruky. Po počátečním tápání a studování všech možných zdrojů jsme se ustálili na video disku formátu SVCD, což je zkratka pro Super Video Compact Disk. Jsou zde tři formáty, které připadají v úvahu. VCD je jeden z nich. Převést Digital Video z kamery na tento formát lze, ale kvalita není moc dobrá, zní to, obrysy trochu "mázlé". První disk STOPY byl ze Saperova Padesátky a byl použit VCD formát. Ten samý formát je na disku Velrybářská Výprava 1999. Tam je navíc originální páska v analogovém formátu, což kvalitě opět ubralo. Poslední "výtvar" je z Calgarského Potlachu a to je již ve formátu SVCD. Tento formát hrají novější DVD Table Top přehrávače a také počítače co mají instalován MPEG2 codec nebo DVD ROM drive a software na přehrávání DVD disků. Poslední formát je DVD, který hodláme také používat pro ty, co si to v tomto drahém formátu objednají. Kvalita je nejlepší, ale výrobní náklady nejsou \$2 jako SVCD, ale \$17-\$25 (s daněmi). Na SVCD se vejde asi 40 minut videa, na DVD asi 2.5 hodiny. Čeká nás velký job editování všech videopásek z posledních 20-ti let, Vítání Jara, potlachy jak na Squamish tak Calgarské a také vandry a Světové potlachy. Pokud je někdo ochotný dát k dispozici své video at' DV, VHS, 8mm nebo hi8mm tak kazeta bude nepoškozená vrácena majiteli a autorský credit bude ve videu uveden. Vhodné scény jsou "digitized" a převedou se na computer v Adobi Premiere formátu, který je vhodný k editování. Pokud se někomu z vás válí doma nevyužité takové trampské klenoty, tak sem s nimi. Kromě svých máme už 8mm pásky od Kurina. Výsledný materiál bude k dispozici všem trampům za výrobní cenu asi \$2 za SuperVideoCD a poštovné, které je zhruba \$1 Canada, \$2 US a \$3 ostatní svět. Dokončené tituly budou ve STOPĚ.

Co je hotovo?

Saperova Padesátka May 2002 - VCD

Velrybářská Výprava 1999 (+ China Creek 2002, poslední vandr

Jirky Živného) VCD, oboje na jednom disku

Vzpomínka Na Jirku Živného XVCD

Potlach na Bush River 2002 SVCD

Pokud máš DVD doma, tak zastrčíš disk do mašiny a buď to hraje, nebo máš zastaralý typ. V návodu k použití jsou obvykle uvedeny formáty. V negativním případě potřebuješ na nejbližší narozeniny v rodině zakoupit nový, stojí pod \$200 a nejlepší zkouškou je vzít disk do obchodu a vyzkoušet to na místě. POZOR. Mnoho mašin nemá uvedeno všechny formáty a přesto je hrají. Computer to hraje také, ale jsou s tím starosti pokud nemáš Windows XP. Můžeš

zavolat nebo pošli email, máš-li neřešitelné problémy. V současné době to zkusíme. Mnoho informací lze dostat na této web adrese www.vcdhelp.com/play.htm#svcd

<http://atrey.karlin.mff.cuni.cz/~mj/songs> písničky
http://www.geocities.com/kennedy_ts/index.html Kennedy – Dawson
<http://tramp.hyperlink.cz> Praha
<http://ivobc.tripod.com/osadnistrana/> Cwak

Co se ti na trampování líbilo pošli do STOPY, co se ti nelíbilo, pošli rovnou těm co se jich to týká.

STOPA nemá “předplatné”, ale pokud ji chceš dostávat poštou, tak potřebujeme určitý obnos, jak kdo uzná za vhodné. Pokud to “dojde”, tak obvykle občasník posíláme ještě asi rok pravidelně a pak už jen nepravidelně, podle toho jak finanční situace dovolí. Datum na obálce hned za jménem indikuje dobu posledního příspěvku co jsme obdrželi.

Dostali jsme pár dopisů, proč neuveřejňujeme ‘pozvánky’ na trampské sleziny, potlachy a podobně. Chceš-li se dostat na takové akce, musíš si zajistit pozvánku od pořádající osady. STOPA se může dostat do rukou kohokoli a jak asi víš, trampové jsou “uzavřená společnost”, která se snaží chránit před účastí široké veřejnosti. Pozvánku otiskneme pouze když jsme o to požádáni pořádající osadou.

STOPA je také na WEBU a můžeš si ji stáhnout/natisknout i v barvě na této adrese:

<http://members.shaw.ca/stopa>

Stopa

Další linky na trampské stránky:

<http://domov-trampu.home.attbi.com/>

Baron - Colorado

<http://www.tramping.miesto.sk>

Slovensko

http://perso.wanadoo.fr/tramp/index_cz.htm

Francie

<http://www.volny.cz/pucejtr/>

Praha

<http://www.home.sk/web/severka/severka.htm>

D'Ady - Žilina

Pokud nám pošleš svoji E-mail adresu, tak čas od času můžeš dostat ‘update’ či různé novinky, jak nám přes internet dojdou. Nemáme žádný pravidelný ‘program’ na zasilání emailů a nikdy nepředáme adresy nějakým agenturám pro ‘junk mail’. Ty nenávidíme víc než kdokoli z vás. Všechny “spam” nebo podezřelé zprávy jsou vymazány před otevřením a proto posíláš li nám cokoli, uveď svoje jméno (on subject line). Neposílejte nám žádné “chain letters” jedno s jakými dobrými důvody. Od nás to nejde **nikdy** dál. Jestli máš na nás jinou email, nebo poštovní adresu, než je na titulní stránce v záhlaví, tak si ji oprav.

Rozrůstáme se

Helenka a Roman Koprč z Victorie mají Jonáška – narozen 14. 7. 2002

Martina a Zdenek Moník z Blainu (WA) mají Richarda Narozen 8. 8. 2002

Fotografie

1) Kemp na Bush River s potlachovou loukou. 2) Dudlík (Dan) a Fony 3) Žrout 4) Mařenka 5) Jerryk 6) Křeček 7) U totemu 8) Lupino 9) Lebka u řeky 10) Jirka 11) údolí Bush River (foto Žrout)

Redakce

